

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 4

fire smukke Viser.

Pigen som vilde gifte sig.

Mel. Dengang jeg var Pige, da var der Piger til.

Der var en munter Pige, Som gjerne vilde gifte sig;
Thi Folk jo altid sige: Saa bli'r man lykkelig. Men nu
var der saa mange, Mi—ma—Mange, Og hun var ganste
bange, Hun ei den rette faar.

Nu var der først en Dreier, Som hende vil tilægge ta'e,
Dernæst en Skorstensfeier, Dem vil hun ikke ha'e. Saa
var der en Skomager, Mi—ma—mager, Men hun ham
ogsaa vrager, Hun vil ham ikke ha'e.

[Kra]u.ä. V box 3:61

Saa var der ogsaa Smeden, Som rigtig vilde gjøre Kur,
Da hun en Dag forleden gif sig en lille Tur. Den Nad
han har f'gu Penge, Pi—pa—Penge, Men ei hun monne
trænge, Ta'r Smeden ei til Mand.

En Snedker monne være, Saa hun, hvis at de gifte sig,
Kan Silkekjoler bære, Thi han er fjong og rig, Hun vil
ei ha'e den Snedker, Sni—sna—Snedker; Thi hun ham
ikke ynder, Hun vil ham ikke ha'e.

Hun ofte hos sin Fæster, En rig og munter Gaardmand
saa, Dg ham hun ei forkaster, Hun vil ham ei formaa;
Thi han er nu saa hærilig, Ri—fa—hærilig, Dg mener
det saa ærligt: Ham kan hun lide paa.

Til ham hun Løftet giver, Med ham at knytte Egtebaand,
Hun Gaardmandskone bliver, Hun gi'er ham Hjerte,
Haand. Paa Landet er ei stille, Sti—sta—stille, Thi nu
der bliver Gilde: Saa at det kan forslaa —!

Sidste Farvel til min Elskede.

Mel. D Hør i Matroser, der forud paa Bakkem.

En Sang og en Hilsen jeg til dig vil skrive
Min Pige, som jeg har saa inderlig kjær;
Dg den vil jeg til en Grindring dig give,
Fordi Du ei længer min Kjæreste vil vær',
Du maa ikke tro, at jeg taber mit Mod,
For Du mig foragter og er mig ei god.

Du maa ikke tænke jeg for Dig skal sørge.
Fordi Du min Trost har lønnet med Svig,
Maaffe Du Dig fryder, naar Du kunde spørge,
At jeg gif i Sorg og Betymring for Dig.
Men det jeg ei gjør, at tage mig nær,
At sørge for Dig, saa utro mon vær'.

Thi Verden staar aaben for mig og jeg vandrer
Frimodig og munter ad Kjærligheds Bei,
Da Fler er tilbage jeg ta'r mig en Anden,
Som bliver mig trofast og sviger mig ei,
Maaffe at den Tid og kan komme for Dig,
At Du maa udtømme hvad Du skænker mig.

Ja, om Du skulde opleve de Dage,
At tomme den Staal som du skænket har mig,
Da tør Du derover Dig ikke beklage,
Tænk, at det var kommen for Falskhed og Svig,
Da falder den Tid vist i Tanker for Dig,
At vi i vor Kjærlighed leved' saa fri.

Den Tid at vi Kjærlighed har til hverandre,
Vi leved saa mangen fornøielig Stund,
Med Glæde jeg til Dig den lange Bei vandred
Saa tidt og saa ofte ved Midnattens Stund.
Den Kjærligheds Trang, den letted min Gang,
Dg Veien forfortes ved Fuglenes Sang.

Men al min Fornøielse var kun alene
Den Glæde at jeg kunde tale med Dig,
Dg med Dig i Kjærligheds Favn at udtale,
Hvor høit at min Kjærlighed brandte til Dig;
Det var al min Lyst, Glæde og Trost,
Naar jeg kunde trykke Dig op til mit Bryst.

Men hastig Du Løfter og Tanker forandred
Da jeg allermindst havde tænkt paa Svig,
Dg den Tid jeg mente at jeg Dig bedst kjendte,
Se da var vort Venstskab saa hastig forbi.
Jeg nødes nu til at sige Farvel!
Farvel nu min Pige og sødeste Sjæl!

Tiggerpigens Sang.

Hu, det er saa koldt, saa koldt herude,
Mine Klæder neppe skjule mig,
Dg jeg sulter; — det med mig er ude
Om et nogen vil forbarme sig,
Glad jeg skulde blive
Om i vilde give
Stakkels Tiggerpigen blot et lidet Stykke Brød.

Moder hjemme er, i Stuen ligger,
Dg min lille Bror hos hende er;
Det er om Brød for dem jeg tigger,
Derfor er det jeg er kommen her,
I som Brød og Varme
Eie, — Jer forbarme;
Giv mig stakkels Tiggerpige blot et Stykke Brød.

Naar jeg træder ind ad Stuedøren
Naaber jeg saa glad: „Her har jeg Brød!“
Intet Svar der naar til mine Dren,
Moder slumret er fra al sin Nød.
Endt er hendes Smerte,
Stille hendes Hjerte;
Nu hun ei behøver mere Tiggerpigens Brød.

Og min lille Broder slumrer stille,
Han har Moder fulgt til Himmelen.
Ensom her i Verden staar jeg Lille;
Gier ingen Broder ingen Ven,
Da paa Knæ jeg beder;
„Gud lad mig følge Eder,
Saa behøver jeg da aldrig mere tigge Brød!“

Afskedssang.

Adjo, min søde Pige, Nu maa jeg reise bort Lov
aldrig mig at svige, Saa falder Tiden kort. Men du maa
ikke sørge, Vær kun ved freidigt Mod; Jeg hjem vil snar-
lig komme, Hvis Lykken er mig god.

Jeg staar paa Reisen færdig, Men Lykken staar til
Gud, og hvis du er mig værdig, Du blive skal min Brud,
Naar jeg tilbage kommer, Fornøiet, fro og glad. Adjo,
min kjære Pige, Nu maa vi stilles ad.

Kom vil du med mig følge til Stranden, til min
Baad, Den ghynger let paa Bølgen, — O Kjære, stands
din Graad, — Der skal du se paa Boven den stolte Brig,
hvori jeg agter med at seile; dens Navn er „Harmoni.“

Jeg har ei mer at sige Dig nu, min kjære Ven, Lov
aldrig mig at svige, — Jeg kommer snart igjen. Med
Smerte maa jeg hyde Dig Haanden til Farvel; Mit
Hjerte har Du altid Adjo, Adjo, Farvel!

Pris 10 Øre.

Tilføjs hos G. B. Strøm